

Sambulawan 22 november 2014

Op 10 november zijn Bas doorduin en Jack Wetzels, een van onze sponsors, vertrokken naar de Filippijnen. Allereerst om de laatste container die we gezonden hebben te begeleiden en om te zorgen dat alles op de juiste bestemming komt. Ook om een wijziging aan te brengen in het bestuur van PAKAIN(de associatie hier in de Filippijnen) omdat er door frauduleus handelen door een van de bestuursleden nogal wat commotie is ontstaan.

Bij aankomst in Cebu eerst een gesprek gehad met onze douaneagent mijnheer Charlon Hisoler die ons vertelde dat de container gearriveerd was en via het noorden van het eiland Cebu naar Port Isabel verscheept zal worden. Prachtig natuurlijk maar dat betekende dat wij met de eerstvolgende boot door moesten naar Ormoc. Even vlug schakelen en zorgen dat er tickets kwamen en door naar Ormoc. Daar eerst contact opgenomen met Deborah Viovicente, onze verpleegkundige, en bestuurslid van PAKAIN. Die stond de volgende morgen vroeg al in het hotel om met ons samen naar Palo te gaan bij Tacloban. Maar eerst hebben we contact opgenomen met Dr. Ofelia Absint, de directrice van het grote ziekenhuis in Palo, waar het grootste deel van de container naar toe moet en die heeft voor ons nog een hotel kunnen regelen in Tacloban via een relatie.(in Tacloban zijn in deze dagen geen hotelkamers meer vrij vanwege de eerste herdenking een jaar na Yolanda). In het hotel kwam de eerste tegenvaller, een bericht van Charlon dat de boot die de container moest vervoeren kapot was, dus de container kwam weer terug van noord Cebu en zal in Cebu op een landingsbak gezet worden en naar Ormoc gesleept zal worden. Dat is een vertraging van anderhalve dag. Als er nog niet iets blijkt. Maar wij hadden al ontdekt in het ziekenhuis in Palo dat, er nog materiaal stond uit de vorige container waar we zelf niet bij geweest zijn, dat niet afgemonteerd was zoals ons wel was gemeld. Hier vloog Deborah even uit haar rol en kwamen wij er voorzichtig achter wie de verkeerde was in het bestuur van PAKAIN. Een vermoeden dat bij ons de laatste tijd in onze gedachten was opgekomen, werd hier bevestigd. Maar door de vertraging met de container kregen we nu even de tijd om in het ziekenhuis hier alles in orde te maken. En met ons drieën is dat goed gelukt. Toen de container kwam had Dr Absin een aantal soldaten van het Philippijnse leger gecharterd en een grote shovel met de lepels van een vorkheftruck voorop en in vier uur tijd hebben wij de container gelost. Alles is in goede staat zonder schade overgekomen en we hebben binnen anderhalve dag alles gemonteerd. Er was geregeld dat wij als we klaar waren met een privé auto naar Ormoc gebracht werden, wat een stuk comfortabeler is dan met openbaar vervoer. Toen eerst een rustdag gehouden om bij te komen. Niet alleen het werk maar ook de situatie in Tacloban en Palo werpen toch wel de nodige emoties op. Vooral toen Deborah ons heeft laten zien waar zij die ellende heeft meegemaakt en hoe ze door de vloedgolf is meegesleurd.

Over het PAKAIN bestuur. Het was wel gebleken dat we ons op een snelle wijze moesten ontdoen van onze kwade genius (June Ugsang) want het zag er naar uit dat anders de overige leden weinig zin hadden om door te gaan. Dus buiten onze bestuursleden wilden we ook, voor dat ik met June aan de gang ging, een gesprek hebben met onze beheerder en huurder van het rijstveld. Dus die kwamen naar het hotel en tijdens dat gesprek kwam al vlug boven water nadat ik hun verteld had dat June er uit was een zucht van verlichting, want die werd ook geprest om een aantal, dat niet helemaal goed waren, voor ons te verzwijgen.

Z.O.Z.

Toen hebben we de stoute schoenen aangetrokken en June op laten draven. De manier waarop hij het hotel binnen kwam sprak boekdelen. Ik vroeg of hij nog wat te zeggen had en hij stotterde alleen maar sorry. Ik was gauw klaar. Hij mocht zich omdraaien en verdwijnen uit ons leven. Dat is het laatste wat er gezegd werd. Wat daartussen gezegd is doet er niet meer toe.

Toen de volgende dag naar Palompon. Eerst naar het ziekenhuis en toen naar onze secretaris Carlito Paloma. In het begin liep het gesprek een beetje stroef, maar nadat hij vernam dat June definitief weg was zei hij: dan blijf ik. Deborah kwam wat later en toen hebben we op een positieve manier naar de toekomst gekeken. Gezamenlijk met de directrice van het ziekenhuis gekeken naar de situatie van de kraamkliniek. Dat is nog niet afgehandeld en volgens de directrice en de gemeentearts van Villaba die er beiden mee te maken hebben heeft de burgemeester gezegd om de impasse te doorbreken dat er een nieuwe overeenkomst moet worden gemaakt waarin hij ook een partij is die genoemd moet worden. Carlito zal dus een nieuwe overeenkomst maken. Hiermee gaan we naar de notaris en omdat wij hier niet meer zijn zullen Deborah en Carlito in deze zaak ons vertegenwoordigen.

En dan het bezoek aan Sambulawan. De eerste indruk was goed. Er werd ons meteen verteld dat de nieuwe kerk klaar was. Eindelijk iets wat zo goed als zonder onze medewerking geklaard is. We hebben een gesprek gehad met de kerkenraad van de Protestantse kerk en we hebben hen verteld dat we blij zijn, voor hen, met de nieuwe kerk, maar dat de banden tussen ons (PAKAIN) en de protestantse gemeente losser zouden komen te staan en dat zij gelijkwaardig zouden worden gezien door ons als de andere bewoners maar dat we als goede burens naast elkaar verder zullen gaan. De weg door de heuvels heeft een grote opknopbeurt gehad en op een aantal plaatsen voorzien van waterafvoeren en duikers. Maar zo is ook een duiker geplaatst haaks op ons rijstland en bij de eerste de beste regenbui verdween al een mooi stukje van ons rijstland. Dus hebben we de dorpouder uitgenodigd om dit eens te komen bekijken. Wat moet ik er mee vroeg ze. Ik vertelde haar dat de aannemer moet komen want er zal duidelijk een bescherming moet worden gemaakt. Dus aannemer gebeld maar die zit in Tacloban en zou maandag komen kijken. Deborah die er ook bij was, zal dit varkentje moeten wassen maar die had daar geen probleem mee. Jammer dat wij dan niet meer hier zijn maar de communicatie tussen Deborah en ons op facebook verloopt de laatste maanden zeer goed.

Na het eerste bezoek aan Sambulawan nog een paar maal terug gegaan. Een kort gesprek gehad met de directrice van de basisschool en die was helemaal verheugd over alle bankjes en stoeltjes die we hier bezorgd hadden. Een langgesprek gehad met de dorpouder die we bij de vorige container voorzien hadden met een aantal dozen met kleding en hulpgoederen die me vertelde dat de dozen open waren toen ze bij haar afgegeven werden en dat die maar half gevuld waren. In Palo had ik ook al vernomen bij de directrice van het ziekenhuis dat bij de vorige container door June een aantal dingen zijn opgeladen die voor het ziekenhuis bestemd waren en meegenomen zijn door hem. Toen ze dit in de gaten had zei ze tegen June dat het niet voor hem was, Als antwoord kwam er toen ik heb een mail van bas gehad dat ik dit mee mag nemen. Ik heb het voor haar toen maar netjes gehouden en gezegd dat hij zich wel vergist zou hebben maar inwendig kookte ik en nu in Sambulawan weer. Er waren nog een paar zaken die nog niet klaar waren toen ik de vorige keer weg ging afgewerkt en goed doorgesproken met Deborah hoe zij om moet gaan met onderhoud van gebouw en verdere eigendommen van ons.

Op de laatste dag hebben we nog een eens een voedingsmaaltijd meegemaakt. Er waren omstreeks 70 kinderen met moeders. Deborah hield gelijk spreekuur wat druk bezocht werd. Er werd volop meegewerkt door verschillende dames zodat alles vlot verliep. En toen ik dat ik ook een spreekuur had want de oude getrouwen waren ons nog niet vergeten. Ik heb een goed gesprek gehad met een van de oud studenten die gebruik heeft kunnen maken van het studiefonds. Die is nu klaar en heeft even een tijdelijke baan aan een privé school. Maar zodra ze een vaste aanstelling krijgt begint ze af te lossen. Ze had al een verzoek bij ons ingediend om een winkeltje te mogen bouwen op onze grond. Maar ik heb haar uitgelegd dat we daar niet aan kunnen beginnen. Nou ondanks dat het haar tegenviel had ze er toch begrip voor. Verder is er weer een nieuwe aanmelding voor het studiefonds maar eerst wordt nu gekeken hoe haar scores waren op de middelbare school. Dan kwam onze altijd aanwezige gast Mevr. Perez die nu eens niet over haar gezondheid kwam klagen maar over haar dochter die nu drie jaar op College zit en nu de studie wil wijzigen zodat ze nog langer gebruik moet maken van ons studiefonds. Bij al deze gesprekken heb ik Deborah er bij betrokken omdat zij hier toch mee aan de gang moet te samen met Carlito Paloma. Ik heb met een zeer goed gevoel afscheid genomen van de mensen in Sambulawan. Op vrijdag hebben we op een ietwat vreemde manier moeten vergaderen. Door omstandigheden die niet leuk waren was onze notaris en tevens advocaat voor ons moeilijk te bereiken , wegens een moord op een familielid, maar daar er toch een verklaring afgelegd moest worden bij hem door mij heb ik via zijn vrouw toch kunnen bewerkstelligen dat hij op vrijdag tussen de middag voor mij bereikbaar was. Dus moesten we vergaderen vanaf drie locaties Echt, Palompon, en Ormoc. Dit is op enkele uitvallen van het internet prima gegaan. Daar zijn een aantal zaken uitgebreid aan de orde geweest . Aan het eind hebben we hier een zeer goed gevoel gekregen voor de toekomst.

Nu wordt het weer koffers pakken en gaan we morgenvroeg aan de terugreis beginnen. Tot zover het eerste verslag vanuit de Filippijnen van deze reis, een jaar na de tyfoon Yolanda en na de aankomst van de vierde en tevens laatste 40-voet container met hulpgoederen dit jaar.

Jacq. en Bas